

Vai nacionālisti var būt patrioti?

Attiecībās ar Zemi etnoss var būt trejos apziņas stāvokļos.

Etnoss var būt kā **Zemes izmantotājs**, tad šis etnoss **ir populācija**. Populācijas apziņa nodarbināta ar savu eksistenciālo vajadzību apmierināšanu un tādu vajadzību apmierināšanai izmantotās teritorijas apsardzību – citu etnosu tajā neielaišanu. **Tādā etnosā runā par patriotismu, kas ir mantošanas tiesību apziņa.**

Etnoss var būt šai **Zemei derīgs tās apdzīvotājs**. Tad etnoss **ir Tauta**. Tautas apziņa nodarbojas ar savas Savdabības (*Garīgā Vērtība*) uzturēšanu un tās izkopšanu – Cilvēcisko Vērtību attīstīšanu. **Tādā etnosā atgādina par Dzimtenes Mīlestību, kas ir dvēseļu radniecības izpausme.** Tauta zemes veltes iesaista savā savstarpēji derīgajā darbā.

Etnoss var būt **šis Zemes biedrs**. Tad tāds etnoss **ir Nācija**. Nācijas apziņa saderīgumā ar Zemi apzinās savu vispārcilvēcisko lomu un ieguldījumu Cilvēces Vēsturē, kur pilda savu Vēsturisko misiju. Zemes potences paceļ sabiedrisko attiecību līmenī – Zemes resursus iesaista vēsturisko procesu veidošanā. Nācija Dzimtenes Mīlestību paceļ Mīlestībā uz visu Esošo un Cilvēkmīlestībā kā tās daļu. **Nācijai piemīt Ideju kopums, kas izpaužas tās filosofiskajā darbības pamatā – Nacionālismā.**

Nacionālisma jēdziens, tāpat kā **Patriotisma un Dzimtenes Mīlestības jēdzieni mūsdienās tiek lietoti neatbilstoši to dabai** – saturam, ar ko tiek samaitāta Cilvēku domāšana, rīcība un attiecības ar Esošo. Raksta ietvaros būtu vieta šo jēdzienu noskaidrošanai.

Nācija var būt monoetniska vai polietniska. Tāpat vienas polietniskas Nācijas dzīves teritorijā var būt etnosi, kuru apziņa ir Tautas vai pat populācijas stāvoklī. Tāpat Tautas dzīves telpā var būt iedzīvotāji, kuri tur mitinās kā populācija. Tādā kārtā Nācija un Tauta nav kādā teritorijā esoši, bet apziņas stāvokļa, dzīvesveida un darbības mērķu vienoti Cilvēki.

- **Tauta nav visi vienā valodā runājošie, bet visi etnosam piederīgie, šī etnosa Savdabību – Cilvēciskās Vērtības kopjošie.**
- **Nācijai piederīgie ir visi Nacionālisma ietvaros darboties spējīgie.**

Mūsdienu runu un domāšanas haosā, liberālisma izlaidībā un no Romas laikiem līdz mūsu dienām atvilktajā **eklektikā – tās brīvdomībā** ir zudusi daudzu jēdzienu daba – tā ir aizmirsta un aizmēlota – aizvietota ar tai svešu nozīmi. Tāds haoss radīts sadalot Mākslas, Zinātnes un Reliģijas veselumu, Filosofijas saturu un praktisko pielietojumu - atsevišķās daļās un šīs daļas un to elementus savstarpēji pretnostatot. Tāda veseluma sašķelšana un prenostatīšana šīs **daļas atdala no veselumu Radošā Cēloņa** un līdz ar to tās zaudē savu saturu.

Māksla vairs nav **Kosmiskas Radošas Idejas darbība Cilvēkā un tādas darbības augļi**, bet tukša – aizvien lielākā izvīrtībā un nu jau perversijās grimstoša destruktīva darbošanās ar formu, krāsu, skaņu un materiālu – haosa ieviešana Cilvēka apziņas telpā. Tā (*sevi saucošie*) “mākslinieki” patiesībā nodarbojas ar sātānismu un ir sātānisti, uz ko Esošais vienmēr atbild ar tam atbilstošu reakciju – sērgas skartās vietas dezinfekciju.

Zinātne vairs nav **Cilvēku ar Radošo Domu un Darbību saistošais process Cilvēkā**, bet izvirst par pīšļu apgrābstīšanu, kas ievēd aizvien lielākos maldos par lietu dabu un rada aizvien postošākas darbības – ievēd Cilvēci iznīcinošos maldos.

Reliģija vairs nav **Dzīves Mērķu turētāja, formulētāja un sasniegšanas līdzekļu devēja**, bet savtīgu noziedzīgu un izvīrtušu draņķu - augstprātīgu stulbeņu rokās kļūst par melīgu, maldinošu un neceļos – no ceļa novedošu - no reālās dzīves un Cilvēka Gara dabas atrautu tukšu muldēšanu, kura galarezultātā izvirst par šamanismu un šamanisma izvīrtībā ievēd visu savu sekotāju populāciju.

- **No kopuma atdalīta Reliģija ir populāciju šamanismā noturoša ideoloģija.**
- **No kopuma atdalīta Zinātne ir realitāti iznīcinoša domas virzība.**
- **No kopuma atdalīta Māksla ir dvēseles tukšuma un iztukšojošā vairošana.**
- **Tāpat kā ķermeņu daļu zaudēšana Cilvēkam rada sāpes un sagādā vēlākās ciešanas, tāpat saites ar kopuma Cēloni sarāvušas Cilvēces domas un darbības rada sāpes un ciešanas mūsu planētas Kolektīvajā dvēselē un apziņā.**
- **Pirmais, ko jūt No Miega Pamodies Cilvēks, ir planētas sāpes un apziņas sauciens pēc postīšanas pārtraukšanas, miera un līdzsvara - veseluma atjaunošanas.**

Patriotismam nav nekāda sakara ar to, kas ir Dzimtenes Mīlestība. Šo jēdzienu vienādošanās populācijas apziņā un tur tādā – populācijai saprotamā veidā lietošana liecina par populācijas apziņas deformāciju, skaidrības trūkumu (*par to liecina arī valodas murgainums – pretstatu pāru nelietošana, teikumu uzbūve un svešvalodu vārdu ievilkšana – savas valodas vārdu aizstāšana ar svešvalodas vārdiem – mērķaķošānās, kā spilgts piemērs ir “kompetencēs balstītās izglītības” programmas un “teorijas” teksti un koloniāladministrācijas ierēdņu runa*).

Patiesībā **Patriotisma jēdziena saturs ir Romiešu tiesībās ietvertais zemes īpašuma mantošanas neaizskaramības princips**, kas ir pretrunā ar Dabisko tiesību **Zemei Derīgā apdzīvotāja un biedra darbības tiesību principu.**

“Es par savu Tēvu Zemi savu galvu nolikšu.” Tēva Zeme ir Tēvam piederošais, lauksaimnieciski apstrādājama vai citādi peļņu nesošais – eksistenciālās vajadzības nodrošinošais zemes gabals – teritorijas platība – kvadrāti, hektāri, vai kilometri – cik nu kuram ir izdevusies to savā īpašumā sagrābt. **Patriotisma būtība ir “sev sava paturēšanā”, “atsavināšanas atvairīšanā” – mantotā saglabāšanas, izmantošanas un tālāk nodošanas tiesību sargāšana un izmantošana.** Patriotisma saturs ir apziņā, ka “es jūtu vienotību ar šo zemi tāpēc, ka tā man dod to, kas es esmu un to, ko man vajag”. **Patriotisms ir Ķeņča lūgšanā.**

Dzimtenes Mīlestība ir pavisam kas cits. Dzimtenes Mīlestībai nav sakara ar vietu un to, ko tā dod. **Kapitalismā**, tur kur ir mantas kults, **runājot par patriotismu**, runā - par **ar to saistīto ieguvumu, bet nomāc Dzimtenes Mīlestību – ar to saistīto ziedošanos.** Patriots var būt arī ārzemēs dzīvojošais – zaudēto namīpašumu vai kādreiz piederējušo aramzemi un mežu atgūt gaidošais un atgūto svešumā notērējošais. Dzimtenes Mīlestība sākas ar Mātes un Bērnu savstarpējo Mīlestību. Tā ir neatņemama Tautas dzīves daļa un Tautas dzīves pamatā, spēku devēja un mērķu uzstādītāja – visu vērtību un darbību, rezultātu mērs.

Dzimtenes Mīlestība (*tāpat kā Mātes un Bērnu attiecībās tam nav vietas*), nav formulējamās, **izsakāmās** kategorijās – tiesībās un pienākumos. **Ja** jau sāk pielietot **tiesības un pienākumus**, ja tas **ieved attiecībās, tad Mīlestības tur vairs nav – ar to pašu Mīlestība no turienes tiek un ir tikusi izstumta.** Katra Bērnu Mīloša Māte zina, kas tam nāk par labu. Tikai nemīlošai ir jāsaka, kas tai darāms, vai jāaizliedz tos, ko tā nedrīkst darīt. Tikai nemīlošais ārpus Mīlestības esošais meklē pēc pienākumiem un tiesībām, kā to dara populācijās. Tauta nemeklējot tiesības un pienākumus Mīl savu Dzimteni tāpat kā Bērni Mīl savu Māti un visas tālākās viņu savstarpējās darbības nāk no šīs Mīlestības, caur šo Mīlestību un ar šo Mīlestību, kā tās augļi. Bērni Māti Mīl tāpēc, ka ir tās Bērni ārpus jebkā, ko var saukt par ieguvumu, bet **savstarpējais devums ir Mīlestības darbības izteiksme – zīmes.**

- **Augstākās Mīlestības klātbūtne atklājas savās atsevišķajās daļās un caur tām.**
- **Mīlestība ir vispusīga.**

Tikai tad, ja Vīrietis Mīl Sievieti, viņš var Mīlēt Sievietes Bērnus. Tikai tad, ja Sieviete un Vīrietis Mīl viens otru, viņi var Mīlēt savus Bērnus. Sieviete var Mīlēt tikai to, kuru grib par savu Bērnū Tēvu. Tikai viens otru Mīloši Bērni var Mīlēt Māti. **Tikai Mīlestība uz Māti dod savstarpējo Brāļu un Māsu Mīlestību un tādā Mīlestībā atklājas Mīlestība uz Māti un Mātes saviem bērniem dāvātā Mīlestība.** Tikai tur, kur Māte Mīl savus Bērnus, tur Bērni mīl viens otru. Tur, kur Bērni ir savas Mātes Bērni, tur viņi pieņem Mātes Mīlestību un tajā Mīl viens otru un savu Māti. Un otrādi – tur, kur Mātes ligzdā ieviešas dzeguzēni – ir svešu vēju sēklas ienesti, ir Mātes Mīlestību izspļāvuši un savas Mātes atmesti, tur tādi nemīl ne cits citu, ne savu barotāju un izstumj no ligzdas viņas īstos Bērnus.

- **Tur, kur ir Dzimtenes Mīlestība, tur ir savstarpēja Mīlestība Tautiešos un bezierunu ziedošanās savas Dzimtenes un Tautiešu labā – tur katra darbība ir vērsta Tautiešu un Dzimtenes labā.**
- **Dzimteni Mīlošais kā savu Brāli un Māsu Mīl katru savas Dzimtenes Bērnū - savu Tautieti.**
- **Tautiešu savstarpējā Mīlestībā ir redzama viņu Dzimtenes Mīlestība.**

Katrs Vīrs vēlas būt savu audzināmo Bērnū Tēvs, tāpēc nelaiž savas Sievas gultā citu. Katra Sieva grib Bērnus no sava Vīra, tāpēc nelaiž savā dvēselē un miesā citu Vīrietī. Katrs Bērns grib būt savu Vecāku Bērns, tāpēc nepieņem svešinieku sev par labumu devēju un svešinieka doto sev par labumu.

Dzimteni Mīlošais nprecēs sveštautieti. Dzimteni Mīlošais nekad savā valodā neielaidīs svešvalodas vārdus un nemācīsies svešu valodu. Dzimteni Mīlošais nekad savā Dzimtenē neielaidīs svešu arhitektu, mūziķi un amatnieka darbu. Dzimteni Mīlošais nekad neļaus japāņim projektēt savu “Likteņdārzu”, negaidīs svešzemju investīcijas, savā Dzimtenē neielaidīs svešzemnieku bankas, nepieņems svešu naudu un neiztirgos savu Zemi. Mīlošais nekad neko nebūvēs “tā kā to dara citur”, nekad nedziedās svešā valodā, nekad to neklausīsies un svešās zemēs nekad nemeklēs padomu rīcībai – “kā tur to dara”.

Neviens Dzimteni Mīlošais nekad nedziedās uz svešas skatuves un nekad uz savas skatuves nelaidīs svešiniekus. **Katrs Dzimteni Mīlošais sapratīs, ka viņa Māksla ir Tautas dzīves un dzīves telpas daļa un dzīves auglis un ir vajadzīga Tautiešiem, kā viņu dzīves telpas un dzīves daļa. Viņa Māksla ir Dzimtenes Mīlestības auglis, kuru Dzimtene caur Mākslinieku dāvā saviem bērniem – Mākslinieka Brāļiem un Māsām.** Lai Tauta varētu dzīvot savu dzīvi, strādāt savus darbus un audzināt savus Bērnus, tajā ir jād darbojas tās Māksliniekiem. Nevienš savu Dzimteni Mīlošais nekad nebrauks svešā zemē laimi un naudu meklēt. (*Ja te to neatrod, tad visur zaudē.*) Nevienš Dzimteni Mīlošais nekad neatļaus svešzemniekiem te ar savu naudu un darbu ienākt.

- **Katrs svešumā naudu un slavu pelnošs Mākslinieks ir Dzimtenes Nodevējs un saņem Jūdasa algu.**
- **Katrs svešzemnieks uz mūsu zemes skatuves ir mūsu Dzimtenes postītājs – Mūsu Mātes dvēseles un miesas piesmējējs, bet viņa izpalīgs ir savas Mātes izvarotāja palīgs.**

Ja kāds sveštautietis grib mūsu Mākslu baudīt, tad viņš brauc pie mums mūsu Dzimtenē – to bauda tās dabiskajā un Cilvēku vidē. Ja kāds Tautietis grib svešzemju mākslu iepazīt, tad viņš apceļo tās zemes un Cilvēku dzīves telpu un tur to visu kopā iepazīst.

Ja kāds Tautietis grib būt laimīgs un naudīgs, tad viņš vienmēr palīks savā Dzimtenē un darīs visu, lai te būtu laimīgs un naudīgs, tāpēc, ka viņa naudīgums un laimība ir tikai

vienībā ar visu citu Tautiešu – Brāļu un Māsu laimību un naudīgumu. **“Māte visu saviem Bērniem, Bērni visu savai Mātei, saviem Bērniem un viens otram.”** Dzimtenes Mīlestība ir **“visu kopā Brāļiem un Māsām – visu savai Mātei un Tēvam par prieku”**.

- **Tautā tālāk nododamais mantojums ir Vispusīga Mīlestība.**
- **Neviens Dzimteni Milošais savu darbu svešumā svešzemniekam neatdos.**
- **Viena Zeme – viens darbs – viens liktenis.**
- **Kas aizbraucis – tas nav mūsējais, kas atgriezies – tas divkārt vērts.**
- **Strādāt svešumā ir kā savu auglību atdod svešzemniekam – tur dzeguzēnus sēt.**
- **Ielaist svešinieku Dzimtenē ir kā svešinieka bērnus dzemdēt – dzeguzēnus saaicināt.**
- **Svešo pieņemt, par svešinieku pārtaisītis un caur to svešo Dzimtenē ievest ir trīskārša nodevība – sevi zaudē, svešo ievēd un Dzimtenē esošo smaitā.**

Zeme dziedēs asnus un graudus pārvērtīs vārpās Mīlestībā uz maizes ēdēju - savu Bērnu, pat tad, ja viņas Bērns būs pilnīgs stumdāms un bīdāms idiots un liekēdis, bet ja viņš kļūs par savas Mātes slepkavu – darīs to, kas iznīcina šīs zemes Savdabību, tad viņa, citu savu Bērnu vārdā, tādu atraus to no savas krūts un atlaidīs “vilku bara gādībā” – dzīvei Vilku likumu pasaulē – pie tiem, kas ir savās dienišķās maizes rūpēs esoša populācija.

Tagad nākas dzirdēt sakām: “es mīlu šo zemi, bet neieredzu šo valsti.” Nevieni no teicējiem nekad nepaskaidro savu vārdu filosofisko saturu. Tomēr tāds ir, un pat veseli divi – tāpēc katrs var izvēlēties sev tuvāko un saprotamāko.

Ja kāds “Mīl šo Zemi” – tā ir Dzimtenes Mīlestība, tad viņš “Mīl arī tās Bērnus, Tautiešus”. Cilvēki – Tauta veido sabiedrību. Sabiedrība veido savas darbības instrumentu kopumu – valsti.

Tāpēc tas, kurš “mīl zemi, bet neieredz valsti” ir vai nu melis – viņš nemīl Dzimtenes Bērnus – tāpat nemīl arī viņu Māti Dzimteni vai arī teicējs ar to pašu pasaka, ka “ši valsts” ir šeit sveša – okupācijas vara un to veido šīs zemes - viņa Dzimtenes okupanti.

Nacionālismam, ļaunprātīgi vai maldīga sekluma dēļ, tagad piedēvē to, kas savā dabā ir šovinisms. **Šovinisms būtībā ir Cilvēces Kultūras noliegums caur citu Tautu Kultūru un tāpat citu Tautu tiesību uz eksistenci noliegumu ar savas populācijas pretenzijām uz visu Tautu dzīves telpām.** Šovinisms ir Nacionālisma noliegums tāpat, kā tāds ir arī kosmopolītisms. Kosmopolītisms noliedz Cilvēces Kultūras sastāvdaļu – Nacionālo un Tautas Kultūru vajadzību un līdz ar to noliedz arī Cilvēces kolektīvās Kultūras esamību, kura ir visu Tautu un Nacionālo Kultūru sintēze. **Noliedzot ķieģeļus, noliedz ēku.**

“Apkarojot šovinismu”, to saucot nacionālisma vārdā, tiek vērstas uzbrukums uz Cilvēces Kolektīvo (*Kultūra ir tikai kolektīva parādība – individuālajā ir tikai tās atsevišķa gadījuma izpausme*) Kultūru. **Iznīcinot ķieģeļus, sagrauj sienu. Nacionālists vienmēr sadarbosies ar citā tautā dzimušu Nacionālistu, tāpēc, ka viņu dzīves mērķi ir savstarpēji papildinoši un visām tautām labumu nesoši.**

Jebkurš mūsdienu tiesībsargs, tiesājot teroristiskas, fašistiskas (*arī nepareizi traktēts jēdziens – patiess fašisms nekad neizceļ savu Tautu pār citām Tautām, bet ir Tautas vienotības ideja. Tas pats, kas grieķu valodā ir demokrātija, tas latīņiem ir republika. Viens jēdziens atšķirīgi skan dažādās valodās. Tas, ko Romā sauc par fašismu (cieši kopā sasaitētu), to tagad sauc par konsolidāciju un nemaz no šī vārda fašistiskā satura nekaunas. Vienotība ir vienotība katras tautas valodā atšķirīgi skanošos vārdos. Vienotība nav noziedzīga – noziedzīgs var būt vienotības mērķis. Tad nav jānosoda vienotība – fašisms, bet tādas vienotības mērķis – laupīšana, meli, reklāma, krāpšana, vardarbība, šovinisms vai budžeta*

konsolidācija, ar kuru valdība aplaupa savus iedzīvotājus.) vai tām pielīdzinātas šovinstiskas darbības grupu un ideju nesējus var, **jēdzienu nomainas kārtībā**, vērst savas represijas arī pret nacionālistu. Tātad, jebkurš šovinists vai muldoņa var sevi saukt par Nacionālistu, bet ja es sevi pieskaitu Nacionālistiem, tad mani var tiesāt par to, ka es neesmu – par šovinismu vai pseidofašismu (*aiz tā slēptu šovinismu*) un ej nu tad viņam pierādi (*viņa zināšanu un sapratnes līmenī tas var būt arī neiespējami*), ka es neesmu tas, ko viņš par mani (*savā ļaunprātībā, murgainumā, muļķībā vai nezināšanā*) domā. **Es atzišu, ka esmu nacionālists, kuram ar šovinstiskajām “nacionālajām partijām” nekā kopīga nav**, bet viņš tomēr uz mani skatīsies savā Nacionālisma (*šovinisma*) izpratnē.

Tāda ir **sātanisma daba**, darbība un galarezultāts – pilnīgi sačakarēta pasaules uztvere un šamaniska domāšana – kreatīvu **analfabētu ilūzija par savu “izglītību”** (*“kompetenču izglītība”*).

- **Nacionālisms ir katras Tautas Kultūras noturība Cilvēces Kultūras telpā, Tautas Kultūras attīstība sintētiskās Cilvēces Kultūras saistībai Kosmiskajā Kultūrā.**
- **Nacionālisms ir “Viss Visumam”.**

Antiņš